

**Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:**

«ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 18-2-1991]

Σεβασμιώτατε, αγαπητοί μου αδελφοί. Σήμερα, πρώτη ημέρα της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, εισερχόμεθα εις το σκάμμα των αγώνων των πνευματικών και της λατρείας της πνευματικής προς τον Άγιον Τριαδικόν Θεόν μας. Βέβαια, ο λαός του Θεού θα νηστεύσει. Βέβαια, μη αρκούμενος εις την κατά Σάββατον και Κυριακήν Θείαν Λειτουργίαν, θα αναζητήσει να λατρεύσει τον Κύριον και με τις, κατά Τετάρτην και Παρασκευήν, Προηγιασμένες Θείες Λειτουργίες. Θα υπάρχει δηλαδή μία πύκνωσις προσφοράς και λατρείας στον Θεό. Κι όλα αυτά βεβαίως πολύ καλά. Τίθεται, όμως, το ερώτημα: Είναι ο Θεός ευχαριστημένος ή έχει παράπονον από τον λαόν του, τον νέον Ισραήλ, την Εκκλησίαν;

Την αφορμήν αυτής της αυτοκριτικής έθεσε το πρωινό ανάγνωσμα από την έκτην Ώραν, και που είναι στην έκτη Ώρα από τον προφήτην Ησαΐαν, που εκεί ο Θεός εκφράζει το παράπονό του για τον παλαιόν Ισραήλ, και πολύ σοφά η Εκκλησία μας ετοποθέτησεν αυτήν την περικοπή, μόνο και μόνο για να υπενθυμίσει, να υπενθυμίζει μήπως τα αυτά παράπονα τα έχει ο Θεός και δια τον νέον Του λαό, τον νέον Ισραήλ, την Εκκλησίαν. Και τούτο διότι δυστυχώς ο νέος Ισραήλ, η Εκκλησία, οι ορθόδοξοι Χριστιανοί μας, βαδίζουν στα ίδια χνάρια, όπως και ο παλαιός Ισραήλ. Συνεπώς, οι προφητικοί λόγοι του Ησαΐου έχουν -δυστυχώς!- την ίδια πάντοτε επικαιρότητα.

Τι λέγει εκεί ο Θεός; Έτσι δε και ανοίγει το βιβλίον του Ησαΐου: *«Ἄκουε οὐρανὲ καὶ ἐνωπίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν· υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν. Ἔγνω βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καὶ ὁ λαός με οὐ συνήκεν. Οὐαὶ ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἄνομοι· ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον καὶ παρωργίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ»*. Αγαπητοί μου, υποβαλλόμεθα με αυτούς τους λόγους του Προφήτου, που αρχίζει με μίαν αυστηρὴν μεγαλοπρέπεια το προφητικό του αυτό βιβλίο. Επικαλείται ως μάρτυρας της

αχαριστίας του λαού του, αυτόν τον ουρανόν και αυτήν την γην, εφόσον -περίεργο- δεν υπάρχει δίκαιος να ακούσει το παράπονον του Θεού. Και καλεί μάρτυρες τον ουρανόν και την γην.

Αλλά, αν ο προφήτης φτάνει να επικαλεστεί τα άψυχα κτίσματα, αυτό είναι ένα τρομερό κατόντημα του λαού, που λογικοί άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να κατανοήσουν αυτό τους το κατόντημα. Και επικαλείται τον ουρανόν και την γην. Έφθασαν στο σημείον, λογικοί όντες, να μην κατανοούν. Λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος: *«Πολλοῦ γέμει τοῦ θυμοῦ τὸ προοίμιον»*. *«Το προοίμιον των προφητειών»*, λέγει, *«είναι γεμάτο από θυμόν»*. *«Εἰ γὰρ μὴ σφοδρά τις ἦν καὶ ἄφατος ἡ ὀργή, οὐκ ἂν τοὺς ἀνθρώπους ἀφείξ, πρὸς τὰ στοιχεῖα τὸν λόγον ἔστρεψεν»*. *«Εάν δεν ήταν»*, λέγει, *«τόσο πολύ μεγάλη και ανείπωτη η οργή του Θεού, δεν θα άφηνε τους ανθρώπους για να πιάσει τα άψυχα στοιχεία και να ζητάει από εκεί ο Θεός την μαρτυρίαν»* *«δεικνὺς ὅτι τῶν ἀναισθήτων φύσει στοιχείων χεῖρον οἱ λόγῳ τετιμημένοι διάκεινται (:δείχνοντας ὅτι αυτοί που τιμήθηκαν με λογική, δηλαδή οι άνθρωποι, είναι χειρότεροι από τα εκ της φύσεως αναισθητα στοιχεία)»*.

Αλλά πέραν του κτιστού ουρανού, ορατού ουρανού, είναι και οι κάτοικοί του. Είναι οι άγιοι Άγγελοι. Και όλοι οι κάτοικοι της γης, αυτοί που δεν εγνώρισαν τον αληθινόν Θεόν. Οι «εθνικοί» λεγόμενοι, οι ειδωλολάτραι δηλαδή. Όλοι αυτοί καλούνται ομοίως να σταθούν τώρα μάρτυρες. Με μιαν, θα λέγαμε, προέκτασιν της ερμηνείας *«ουρανός και γη»*. Αλλά ακόμα και αυτός ο μετεωρολογικός ουρανός, αυτός που βρέχει, χιονίζει, δίνει την βροχή δηλαδή, δίνει τον ήλιο, δίνει τους ευκράτους καιρούς, όπως και η γη που δέχεται αυτούς τους ευκράτους καιρούς του ουρανού και έρχονται ο ουρανός και η γη να θρέψουν έναν αχάριστο λαό. Τους επικαλείται, λοιπόν, ο Θεός, ο προφήτης για λογαριασμό του Θεού, τους επικαλείται μάρτυρες.

Και τι λέγει ο Θεός; Σε τι να σταθούν αυτά μάρτυρες; Σε τι; Ποιος ο λόγος; Λέγει ο Θεός: *«Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν (:Εγὼ ἐγέννησα παιδιά, τα δόξασα - ὕψωσα -, τα δόξασα και αυτοί δε, με παρεγνώρισαν)»*. Δηλαδή, *«δεν με λογάρισαν, μου γύρισαν την πλάτη»*. Βλέπετε εδώ ότι είναι η δημιουργία του λαού του Θεού, του λαού του Ισραήλ, που κατάγεται από τον Αβραάμ· και που ο Θεός εφόρτωσε τον

Αβραάμ με τόσες υποσχέσεις, τόσες επαγγελίες, γι' αυτόν τον λαό. Και ο λαός τώρα αθετεί τον Κύριον. Πώς τον αθετεί; Όταν έστρεψε, πολύ πυκνά, το πρόσωπό του ο Ισραήλ να δεχθεί και να λατρεύσει γειτονικούς, ειδωλολατρικούς λαούς και να εγκαταλείπει τον άγιον του Ισραήλ.

Το κυριότατο αμάρτημα αυτού του λαού δεν ήταν οι συνήθεις παραβάσεις του νόμου, όπως θα λέγαμε, των εννέα τελευταίων εντολών, ή των οκτώ τελευταίων εντολών· ήταν κυρίως οι δύο πρώτες εντολές· που ελάτρευναν την κτίσιν, ελάτρευναν τα είδωλα, ελάτρευναν πέρα από τα είδωλα γιατί πίσω από τα είδωλα είναι οι δαίμονες -λέγει ο Ψαλμωδός ότι «*τὰ εἰδωλα τῶν ἐθνῶν δαιμόνια*»- και άφηναν τον αληθινό Θεό... Αυτό ήταν το πολύ πολύ μεγάλο αμάρτημα αυτού του λαού. Και έτσι δημιουργούσαν μίαν αποστασίαν. Απήρχοντο, έφευγαν από του προσώπου του Θεού, δεν ήθελαν... Ρίξτε μια ματιά στην Παλαιά Διαθήκη, διαβάσατέ την όλη, ανάγνωση. Θα δείτε ότι μία διήρχουσα γραμμή είναι αυτή. Ποια; Ότι ο λαός αποστατεί και ο Θεός διαμαρτύρεται. Τιμωρεί, επανέρχεται ο λαός, δια να επανέλθει πάλι εις την αποστασίαν του και πάλι να τιμωρήσει ο Θεός και πάλι να επανέλθει ο λαός· αυτό το σχήμα θα το δείτε συνέχεια· από τη στιγμή που ο Θεός δημιουργεί τον λαό Του δικό Του, τους απογόνους του Αβραάμ μέχρι την εποχή του Χριστού.

Αλλά... Εδώ λέγει ότι «*ἐγέννησα υἱούς*». Βεβαίως, η υιοθεσία αυτή θα εγίνετο φανερή και πολύ βαθύτερα εις τον χώρο της Καινής Διαθήκης. Όταν εκεί βλέπομε να υπάρχει υιοθεσία, υιοθεσία του Θεού δια του Ιησού Χριστού· προσλαμβάνει εκείνους που πιστεύουν και τους κάνει παιδιά Του. Παιδιά Του κατά χάριν. Και Θεούς κατά χάριν. Και στην Παλαιά Διαθήκη ήταν να γίνουν θεοί κατά χάριν. «*Εγὼ εἶπα θεοὶ ἐστέ*». Και βλέπει κανείς στην Καινή Διαθήκη που λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «*Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν -δηλαδή τον Χριστόν-, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι* (:τους ἔδωκεν την εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού), *τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ* (:οι οποίοι) *ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν*». Βλέπετε, λοιπόν, ότι κατεξοχήν υιοθεσία είναι στην Καινή Διαθήκη.

Αλλά τι σημαίνει «*ἠθέτησαν*»; Ο παλαιός Ισραήλ, όχι λιγότερο και ο νεότερος, *τι ἠθέτησαν*; Τα συμφωνηθέντα της διαθήκης. Όταν λέμε Παλαιά Διαθήκη, εννοούμε συμφωνία. Κάνει ο Θεός μία συμφωνία με τον λαό Του. Αυτό θα πει «διαθήκη». Συμφωνία. Και τι θα πει Καινή Διαθήκη; Το ίδιο πράγμα. Συμφωνία. Καταρχάς, λοιπόν, αθετείται αυτή η συμφωνία. Όσο δε για τον χώρο της Καινής Διαθήκης... αθετείται το Βάπτισμα. Διότι εις το όνομα του Αγίου Τριαδικού Θεού εβαπτίσθημεν και όμως αθετούμε το Βάπτισμα.

Ακόμη; Είναι η αποστασία. Όταν ο Απόστολος Παύλος ομιλεί σαν σημάδι των εσχάτων την αποστασία- ακούσατε προηγουμένως την ευαγγελική περικοπή; Σας τρόμαξε; Ο Κύριος είπε πολλά σημάδια αναγνωρίσεως του τέλους. Κάθε, κάθε λέξη και γεγονός. Σας συνετάραξε η περικοπή; Λοιπόν. Όταν ομιλεί ο Απόστολος Παύλος για την αποστασία, είναι ένα από τα τελευταία σημάδια του ερχομού του Χριστού. Τι λέγει ο Απόστολος; Επειδή είχαν θορυβηθεί οι Θεσσαλονικείς, τους λέγει: «*Πρώτα θα έλθει η αποστασία και μετά ο Αντίχριστος, ο άνομος*». Διότι εκείνοι πίστευαν ότι θα έλθει στις μέρες των. Ενώ ακόμη ο Παύλος θα ήταν στη ζωή... Είχαν παρανοήσει. Και τους λέει: «*Όχι. Θα 'ρθει πρώτα η αποστασία*». Αυτήν την λέξη βάζει: «*αποστασία*». Και μετά θα έλθει ο άνομος, δηλαδή ο Αντίχριστος. Συνεπώς; Βλέπει κανείς εδώ ότι τι είναι η αποστασία; Είναι η αθέτησις. Αθετούμε τον Χριστόν. Τον έχουμε αθετήσει. Πιστέψτε με. Εδώ εμείς, οι Έλληνες, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, στο σύνολό μας, πλην, πλην, πλην εξαιρέσεων, έχουμε αθετήσει.

Βέβαια, αν λάβετε υπόψη ότι μόνο το 2% εκκλησιάζεται, αλλά κι αν υποθεθεί ότι ένα άλλο 2% θα μπορούσε να είναι ευσεβές, που να μην εκκλησιάζεται παρά αραιά -τώρα τι είδους ευσέβεια μπορεί να είναι αυτό· άλλη παράγραφος...- αμέσως, από τα νούμερα, βρίσκομε ότι πού είναι το άλλο 98 ή το άλλο 96 -90!- τοις εκατό; Γι' αυτό σας είπα ότι στην πλειονότητά μας ήδη έχουμε αποστατήσει από τον Άγιον του Ισραήλ. Ή τον Άγιον Τριαδικόν Θεόν μας. Και αυτό είναι εκείνο το οποίον πρέπει να μας τρομάζει!

Έτσι, βλέπετε, ο λαός μας, το πόσο κατανοεί αυτά τα οποία ο Κύριος δια του Ευαγγελίου παραγγέλλει, αυτά που ως ήθος θέλει ο Κύριος, ως πνευματική ζωή, αυτά

όλα που η Εκκλησία διαρκώς τα διαλαλεί. Μπορείτε να ιδείτε κατά πόσο κατανοεί ο λαός μας από το πώς εχθές, σήμερα διασκεδάζει. Όχι διασκεδάζει. Ασωτεύει. Όταν πια δεν είναι υπόθεσις απλώς ατομική, όταν δήμοι και κοινότητες οργανώνουν αυτήν την ασωτία, μπορούμε να αντιληφθούμε -μη μου πείτε πώς τα οργανώνει- ρίξτε μια ματιά στην εφημερίδα, μάθετε, γύρω μας γίνονται αυτά τα πράγματα, δεν είναι πράγματα άγνωστα, για να δείτε, επαναλαμβάνω, πώς ο λαός μας αντιλαμβάνεται τη σωτηρία του... Και πόσο ο λαός μας αυτός απέχει από του να αφυπνιστεί και να τρομάξει για εκείνα τα οποία έρχονται!

Αγαπητοί μου· και πάλι μια τρομερή εικόνα εισάγει εδώ ο Θεός. Την πρώτη την εισάγει ο προφήτης- κατ' έμπνευσιν εννοείται· του Θεού. Πάλι εδώ εισάγει μια εικόνα ο ίδιος ο Κύριος. Και λέγει: *«Έγνω βοῶς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καὶ ὁ λαὸς με οὐ συνήκεν»*. *«Το βόδι ξέρει το αφεντικό του, "τον κτησάμενον", αυτόν ο οποίος το αγόρασε, το αφεντικό του. Και το γαϊδουράκι γνωρίζει -λέει- το παχνί του κυρίου του· ξέρει τον στάβλο και γυρίζει και πηγαίνει εκεί. Ο Ισραήλ, όμως, δεν με ανεγνώρισε, ούτε με κατενόησε»*. Φοβερό και εδώ πάλι! Πάλι αναφέρεται σε όντα κατώτερα του ανθρώπου, για να κάνει μίαν σύγκρισιν. Πρώτα τα άψυχα: ουρανός και η γη. Τώρα τα έμψυχα· αλλά τα *«ά-λογα»*, δηλαδή τα μη έχοντα λογικήν. Ιδού το κατάντημα του ανθρώπου...

Αν θέλετε να προχωρήσω και λιγάκι πιο πέρα στην Παλαιά Διαθήκη, το σημειώνει αυτό ένας ξένος, ο Πασκάλ και λέγει: *«Αν ο Θεός καλεί τον μέθυσον, τον άνθρωπο που μεθά ή τον τεμπέλη και του λέει: «Έλα εδώ, οκνηρέ, να ιδείς πώς δουλεύει η μέλισσα, πώς εργάζεται το μυρμήγκι»*. *«Εάν»*, λέγει, *«αυτά τα έντομα ο Θεός καλεί για να συνετίσει τον τεμπέλη, αυτό είναι κατάντημα»*. Είναι κατάντημα. Πραγματικά.

Και δικαιολογημένα, λοιπόν, εδώ επιφωνεί ο προφήτης: *«Οὐαὶ ἔθνος ἁμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἁμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἄνομοι (:Αλίμονό σου, έθνος αμαρτωλό, λαός που είσαι γεμάτος από αμαρτίες, είσαι σπέρμα πονηρόν)»*. Αυτό λίγο να το δούμε: *«Αντί να είσαι έθνος ἅγιον»*, που λέει ο Θεός στο βιβλίο της Εξόδου, *«έθνος ἅγιον, εσύ γίνεσαι σπέρμα πονηρόν. Αντί να είσαι σπέρμα Αβραάμ, γίνεσαι σπέρμα πονηρόν. Κι αντί να είσαι*

παιδί του Θεού, να είστε παιδιά του Θεού, είσαστε άνομοι». Και ο ορμαθός αυτός των αμαρτιών είχε σαν αποτέλεσμα την αποστασία και την ροπή εις την ειδωλολατρία.

Γι' αυτό λέγει ο προφήτης στη συνέχεια: *«Ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον καὶ παρωργίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ»*. «Τον εγκαταλείψατε - αποστασία- και Τον παρωργίσατε τον Άγιον του Ισραήλ». Είδατε; *«Τον Άγιον του Ισραήλ»*. Μπορεί να δει κανείς όλους αυτούς τους λόγους του προφήτου στον νέον Ισραήλ, τον λαό μας τον ελληνικόν -να πάρω μόνο τον ελληνικόν- ορθόδοξον, ελληνικόν μας λαόν; Μπορεί να δει εδώ καταστάσεις ίδιες και να μην δακρύσει; Και να μην πονέσει, και να μην μελαγχολήσει; Γιατί; Γιατί εδώ έχουμε κάτι πολύ βαρύτερο, κάτι πολύ σπουδαιότερο· διότι επιτέλους, πώς εδόθηκε η Παλαιά Διαθήκη; Και πώς στηρίχτηκε; Με αίμα ζώων... Και καμία λατρεία δεν προσεφέρετο στον Θεό χωρίς θυσίες, αιματηρές και αναίμακτες. Εδώ τι έχουμε; Έχουμε τον Τίμιον Αίμα του Χριστού! Πόσο διαφέρει το Τίμιον Αίμα του Χριστού από τις θυσίες της Παλαιάς Διαθήκης; Πόσο λοιπόν περισσότερο έντονα θα έπρεπε να μιλήσει ο λόγος του Θεού δια τους αθετούντας Ορθοδόξους Χριστιανούς;

Και για να μην το λέγω εγώ, ακούστε, με λαχτάρα και φόβο γράφει ο Απόστολος Παύλος στους Εβραίους: *«Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν ταῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρῥυῶμεν (ἵπρέπει περισσότερο να προσέξουμε σε εκείνα που ακούστηκαν για το πρόσωπο του Ἰησοῦ Χριστοῦ από τους αποστόλους Του και να μην παρασυρθούμε). Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος -ποιος λόγος; Στο Σινά!-, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν(τιμωρήθηκε αυστηρά· πώς σύρθηκαν στην Βαβυλώνα οι Εβραῖοι -70 χρόνια!- αιχμάλωτοι, κι άλλα... ἢ το Βόρειο Βασίλειο αποχωρίστηκαν, χωρίστηκαν, δυο βασίλεια, κι αυτό κατάντημα, και το Βόρειο Βασίλειο είχε προ-αιχμαλωτιστεί από τους Ασσυρίους και τόσα άλλα, και πολέμους και λοιπά και λοιπά που υφίστατο αυτός ο λαός, τιμωρίες των παραβάσεων των... Και λέγει ο Απόστολος:), πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;»*. «Πώς εμεῖς θα ξεφύγουμε», λέγει, «μπροστά σε μια - και λέει «αμέλεια»- μπροστά στην αμέλεια μιας τέτοιας σωτηρίας;». Ποιας σωτηρίας; Η οποία κατακυρώθηκε με το Αίμα, καλύτερα με

την Ενανθρώπηση και το χυμένο, στον Σταυρό, Αίμα του Ενανθρωπήσαντος Λόγου του Θεού; Μπορούμε, λοιπόν, να συγκρίνουμε; Υπάρχει σύγκρισις;

Και εξηγεί ο Θεός, για όλους τους προαναφερθέντες αυτούς χαρακτηρισμούς, για να δείξει αυτήν την απαράδεκτη λατρεία που προσφέρεται στον Θεό, λέγει στη συνέχεια: *«Τί μοι πλήθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν;»*. «Ως προς τι», λέγει, *«το πλήθος των θυσιῶν σας;»*. Βλέπετε; *«Πλήθος»*. Δηλαδή προσέφεραν πολλές θυσίες. Θα λέγαμε σήμερα: Πρόσφορα, κεριά, λιβάνια, λειτουργίες, τούτα, κείνα... *«Λέγει Κύριος· πλήρης εἰμι ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρνῶν καὶ αἷμα ταύρων καὶ τράγων οὐ βούλομαι -εἶμαι γεμάτος· δεν θέλω τίποτα ἀπ' αὐτά ὅλα- οὐδὲ ἂν ἔρχησθε ὀφθῆναι μοι (οὔτε να ῥχεστε να σας βλέπω).* *Τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν (Τίσιος σας τα ζήτησε ἀπὸ τα χέρια σας αὐτά;); Πατεῖν τὴν αὐλήν μου οὐ προσθήσεται (Δεν θα ξαναμπείτε μέσα στην αυλή μου -στον ναό, εννοείται, του Σολομώντος- δεν θα σας επιτρέψω να μπείτε μέσα εἰς την αυλή μου)· ἔὰν φέρητε σεμίδαλιν, μάταιον (εἰάν φέρετε σιμιγδάλι-ἢ κάνετε πρόσφορο σιμιγδαλένιο, ματαίως)· θυμίαμα, βδέλυγμά μοί ἐστι (θυμίαμα; Μου εἶναι βδέλυγμα)· τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν μεγάλην -ποια εἶναι ἡ «μεγάλη ἡμέρα»; Οι εορτές- οὐκ ἀνέχομαι (δεν τις θέλω. Δεν θέλω να κρατάτε ἀργία -το λέει παρακάτω;)· νηστείαν καὶ ἀργίαν καὶ τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἐορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου (τις νηστείες σας και τις ἀργίες σας τα μισεῖ ἡ ψυχὴ μου. -Γιατί; Λέμε «Καθαρά Δευτέρα», ἀργία: ἡ πιο βρώμικη Δευτέρα του ἔτους... Πάσχα, Χριστούγεννα· οι πιο βρώμικες ἡμέρες του ἔτους... Αντιλέγετε; Αμφιβάλλετε; Εἶδατε; : «Μισεῖ ἡ ψυχὴ μου»-). ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονήν (γίνετε για μένα πλησμονή, δηλαδή σας μπούχτισα), οὐκέτι ἀνήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν (δεν θα ἀνεχθῶ πια τις ἀμαρτίες σας). Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με (προσεύχεστε και δέεσθε), ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν (θα πάρω τα μάτια μου), καὶ ἔὰν πληθύνητε τὴν δέησιν ὑμῶν -κάνουμε πολλές ἀκολουθίες κ.λπ.-, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν (δεν θα σας ἀκούσω)».*

Γιατί; Βλέπομε ἀγαπητοί μου, μια λατρεία ἀπαράδεκτη. Επειδὴ ὑπάρχει πολλή ἀμαρτία. Επειδὴ ὑπάρχει διεστραμμένη ἀντίληψις περὶ θρησκευτικῆς και πνευματικῆς ζωῆς. Ὅταν εσύ, κυρά μου, δίνεις τὴν κόρη σου να βγει στο πεζοδρόμιο για να την

παντρέψεις -αλλά πας το πρόσφορό σου στην εκκλησία... Εσύ, πατέρα, όταν σπρώχνεις το παιδί σου στην πορνεία, «γιατί», λέει, «είναι άνδρας!»- πας όμως στην εκκλησία... Αμ δεν θα δεχτεί τίποτα ο Θεός από όλα αυτά. Τίποτα δεν θα δεχτεί! Δυστυχώς, είναι γνωρίσματα του δικού μας, του ορθοδόξου ελληνικού λαού αυτά που σας λέγω.

Γι' αυτό και ακριβώς ο Θεός μας προσκαλεί σε μια ειλικρινή, ειλικρινή μετάνοια. Και λέγει: *«Λούσασθε (:λουστείτε) καὶ καθαροὶ γίνεσθε(: εξομολογηθείτε), ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν (:αφαιρέστε τις πονηριές από τις ψυχές σας) ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν, μάθετε καλὸν ποιεῖν (:μάθετε να κάνετε το καλό), ἐκζητήσατε κρίσιν (:το δίκαιο δηλαδή), ῥύσασθε ἀδικούμενον (:απαλλάξτε τον αδικούμενον), κρίνατε ὀρφανῶ καὶ δικαιώσατε χήραν· καὶ δεῦτε διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος»*. -Ακούστε: *«Και ελάτε να κουβεντιάσουμε»*. Πώς μ' αρέσει αυτή η φρασούλα: *«Και ελάτε να κουβεντιάσουμε»· δεῦτε διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος»* -.

Και οι συνέπειες αυτής της υπακοῆς ή ανυπακοῆς αναλόγως, το λέει πάλι ο Ἰδιος ο Κύριος: *«Καὶ ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε (: Αν θέλετε και αν με ακούσετε, τα αγαθά της γης θα φάτε, θα υπάρχει ευδαιμονία)· ἐὰν δὲ μὴ θέλητε (:όταν, όμως, δεν θέλετε), μηδὲ εἰσακούσητέ μου (:ούτε με ακούσετε) μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται (:μαχαίρι θα σας φάει)· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα»*. Ὁχι του πατρός Αθανασίου· το στόμα του Κυρίου τα εἶπε αυτά...

Αγαπητοί μου. Σεβασμιώτατε. Αγαπητοί μου. Ο Θεός εἶπε δια του Ησαΐου: *«Εγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονταιί με»*. *«Μόνο με τα χεῖλια, ὄχι με την καρδιά»*. Γι' αυτό ας ακούσουμε αυτό που λέγει η Εκκλησία μας - ἦταν σημερινό τροπάριο, πρωινό· δηλαδή στον Εσπερινό: *«Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθῆς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις (:να φύγουμε από τα κακά), ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, καὶ ἐπιορκίας· ἡ τούτων ἔνδεια (:όταν, δηλαδή, υπάρχει φτώχεια τέτοιων, φτώχεια τέτοιων κακῶν καταστάσεων), νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος»*. «Τότε», λέγει, *«υπάρχει*

αληθινή νηστεία, δεκτή από τον Θεό και ευπρόσδεκτη». Είναι το πρώτον τροπάριον των αποστίχων του Εσπερινού της σημερινής ημέρας.

Αγαπητοί μου. Με μία τέτοια γνώση και με τέτοιες προϋποθέσεις, σας εύχομαι καλή Σαρακοστή.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/kauara_deytera/kauara_deytera_018.mp3